

Danskekeren.

„Danfkeren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag

Tirsdags=Udgave.

„Danfkeren“ koster kun \$1.50 per Aargang.

Nr. 83.

Blair, Nebr., Tirsdag d. 20. Oktober 1903.

12te Aarg.

Amerika vinder i Alaska-Sagen.

Det eneste Punkt, dette Land taber, er Portland Kanal.

Landfortene er rigtige.

London, 17. Okt. — Alaska Grænsekommission, som har undersøgt Kanadas og Amerikas Forbring paa Territoriet i Nærheden af Alaskas og Nuten i Alaska, naaede til en Afgørelse i Dag.

Kendelsen, som vil blive underkrettet paa Mandag, anerkender Amerikas Forbring som berettiget med kun een Undtagelse, nemlig Portland Kanal, som skal tilhøre det canadiske Territorium.

Amerikas Forbring reciterede Følgende fra Tiden før 1821 til Dato. Gennemgik det drøftede de diplomatiske Forhandlinger mellem Rusland, de forenede Stater og England gennem alle disse Aar, Ruslands Besiddelse af Territoriet ned til 1867, Afstaaelsen af Alaska til de forenede Stater og den universale Fortsaetelse af Traktatens Bestemmelser angaaende Grænsen tilrigere og ved Tiden for Afstaaelsen og de forenede Staters uafbrudte Besiddelse af Territoriet siden.

Argumentet.

Amerikanerne gjorde en Duplik til det britiske Argument, indbragte til teknisk Refutation af dets geografiske Forbring, som var grundet paa urigtige Landkort.

Der foreslaaedes ogsaa Tribunal et Brev i Henhold til Traktaten af 1802. Det var en Opsummering af det Territorium, som har været omstridt. De amerikanske Kommissioner fastholdt, at Cape Wuzon var Punktet for Begyndelsen af Grænselinien mellem de to Lande, og Vædden anmodedes om at fastsætte Grænsen, som den var antydet i Traktaten af 1825.

Der argumenteredes ogsaa for, at Tribunalet skulde afgøre, at det var Konventionen af 1825' Mening, at der skulde blive i Ruslands ubetvandede Besiddelse en Kyststribel paa 10 Sømil Bredde mellem de britiske Besiddelser og Havel, strækende sig fra 56. nordlige Breddegrad til 41. vestlige Længdegrad. Det amerikanske Argument sluttede, som følger:

Det henstilles afgørelsesfuldt, at det er bleven afgørende vist, at i mere end 70 Aar før nærværende Forbring fra England gjordes, har Rusland og de forenede Stater søgt Jurisdiktion over Landet og Kysten, som er Genstand for Disput, og at Storbritannien aldrig i den Periode søgte at have sin Soverænit over nogen Del heraf, og at England ved officielle Landforter samstemmede med de tydelige og fortsatte Forbring, som Ruslands og United States Landfort var baserede paa, at Grænsen løb om Hovedet af Portland Kanal omkring alle Bugter og Indløbs Udspring.

Kendelsen i Grænsepørgsmaal er ikke særdig endnu.

London, 19. Okt. — Alaska Kommissionens Sekretær Carter sagde i Dag, at det ikke var opnaaet nogen Afgørelse i Forhold til de forskellige omtvistede Spørgsmaal endnu.

Han sagde, at den Rapport, som publiceredes i Tidning og løb paa, at alle Amerikas Forbring med Undtagelse af Portland Kanal var bleven indrømmede, var uden Grund. „Kommissionen har endnu ingen Afstemning taget“, sagde Carter. „Hverken de, ej heller nogen anden ved endnu, hvad Resultatet vil blive. Kommissionen vil formodentlig blive nødt til at sidde hele denne Uge, før en Overensstemmelse kan naas.“

Om Afgørelsen bliver den samme, som Anstødsagen berettede, saa vil det blive blot et Sammentræf. Tidnings Beretningerne kan ikke have været andet end „a guess“. Jeg kan ikke for stærkt betone, at det er umuligt for nogen at kende Resultatet af den simple Grund, at Kommissionærerne tender det ikke selv.

Den canadiske Presse er bitter.

Toronto, Ont., 19. Okt. — Canadiske Blade udtrykker i Almindelighed stor Stueffelse og ikke uden Bitterhed over det Resultat, som det siges, at Alaska Grænsekommissionen er kommen til. Det almindelige Indtryk synes at være, at England har ofret Kanadas for at bevare de forenede Staters Gunst.

„Toronto World“ erklærer, at nu, da United States har fundet ud, hvor let det er at faa Grænse-Disputigheder afgjorte i dets Favn, vil det fortsætte med Grænsestridigheder i det uendelige.

„Montreal „Le Journal“ sætter som Overstrift over sin Beretning „Kanada er ofret“.

„Montreal „Le Canada“ siger, at Afgørelsen er et raat Slag i Ansigtet paa Imperialismens Sag i Kanada.

Dowie i New York.

Han siger, at han er der i Følge guddommelig Inspiration.

New York, 16. Okt. — John Alexander Dowie, „Elias“, anton til Grand Central Station Kl. 8.45 i Dag Morges.

Han hilfles af flere Hundrede af sine Tilhængere, hvorefter han kørtes til Plaza Hotel for at nyde Hvile og Forsvovninger. De ringere Brødre i Føljet begyndte at antomme Kl. 6 og gik til Madison Square Garden.

Der kunde ikke faas Sporvogne ned til at befordre Staren fra Stationerne til Haven.

Omkring Førgeskuldet blev Trængslen saa stor, at Politiet maatte træde til Hjælp og forme dem i Rækker. Da Dowie kom til Plaza Hotel, tog Overopsynsmanden ham til sit „suite“ paa 7 Værelser og sendte Bud ned til de „uigenfødt“ Avismand, at Dowie vilde modtage deres Besøg Kl. 10.30 i Haven. En Time senere, imidlertid, samlede Profeten med „the reporters“ i et stort Værelse og fortalte dem om sin Tro, sine Planer og Henfølgere.

„Jeg er kommen til New York i Lybighed imod Guds Befaling“, begyndte Elias den 2.

„Vi tror paa Bibelen fra Barm til Barm. Den er en Record af Menneskeheds Fjelsgreb og Sejre. Det er sværere for Mennesker at taale Medgang end Modgang.“

„Sionsstarens Arbejde her vil blive det samme som i Chicago“, fortsatte Dowie. Derpaa svarede han de mange Aviser, som havde paa-staaet, at han og hans Disciple ikke vilde blive stæbet vdrag til Haven. Avismandene lovede at forælle Sandheden.

Madison Square var besat med lange Rorde, om hvilke Sionisttrængene samlede sig, medens den nysgerige Trængsel udenfor saa til. Overalt var der Orden og kun lille Forstyrrelse. Havde det ikke været for Sionsgardens Uniform, vilde den hele Affære ikke have tiltrukket sig ualmindelig Opmærksomhed.

Et Søndagsblad beretter, at New Yorkerne drev Spot med Dowie og behandlde ham som en Stortrolder. Naar det var den bedste Maade at tage imod ham paa.

„Danfkeren“ utgaar to Gange om Ugen. \$1.50 aarlig. Første-Nr. frit.

Norsk som Verdens Sprog.

Franskmændene Paul Paschy mener, at Verdens Lande bør antage Norsk som et for alle Folk fælles internationalt Sprog. — Spørgsmaalet drøftes ganske livligt i et dansk Blad.

Kristiania, 6. Okt. — I det danske Blad „Marchus - Posten“ har der været ført en livlig Diskussion om Spørgsmaalet: Norsk som Verdenssprog.

Det var en af Bibliothekarerne ved Statsbibliotheket i Aarhus, Erling Stensgaard, som først henlede nordiske Læsers Opmærksomhed paa, at den franske Sprogforfatter Paul Paschy havde udtalt Tanken om at gøre det norske Sprog til et internationalt Sprog, hvortil det efter hans Mening havde alle Betingelser.

En Række Forfattere og Sprogforfattere har i det danske Provinnsblad indet sine Bidrag til Diskussionen af dette Spørgsmaal, der, om det kunde realiseres, vilde omfatte alle vore Forhold. Hvilke Vidder vilde det ikke aabne Udsigt til for de norske Digtere og Skribenter, om Norsk blev et nyt Voldspil!

Det er desværre at bemærke, at Kampiveren i dette Tilfælde vil løse sig saa hurtig, som Voldspillet i sin Tid gik i Glemmelbogen. Den eneste Nordmand, som har deltaget i Diskussionen, Dr. August Western, karakteriserer Tanken om at opbygge Norsk til Verdenssprog som en smud Dønm, men heller intet mere. De af Paschy anførte Grunde tager sig meget smukt ud paa Papiret, men staar ikke for den mere nøgterne Kritik, som bygges paa historiske Sprogkenninger.

Latin blev i sin Tid Verdenssprog, fordi Romertiget var et Verdensrige, og fordi ingen af de andre Nationers Sprog endnu var stiftet som Literatursprog. Norge er desværre intet Verdensrige, og der er ingen Mangel paa Sprog, som lige saa godt, for ikke at sige bedre, fupder den Duggave at være Behitler for al Slags Literatur.

Det synes saaledes at have lange Udsigter med det norske Sprogs Høgenoni. Men vi bør jo være den franske Sprogmand taknemmelige for den Væksplads, han har tilkænt Norges Sprog.

„Vær rimelig,“ siger Mark Hanna.

Ohio-Senatoren formæner Kapital og Arbejde til at være ærlige mod hinanden.

„Organiser ikke i nogen anden Hensigt end gensidig Fordel for Arbejdsgiver og Arbejder. Organiser ikke i en modvillig Mand. Det burde være under eders Værdighed.“

Senator M. A. Hanna, som ydte disse Ord ved Middag Aften ved en Fællesbinnen mellem Kapital og Arbejde i Auditorium Hotel, Chicago, erklærede, at han ønskede at sende dette Budskab ud over Landet som en Appel til Forretningsmænd og til Saadanne, som forestod store Industrier. Senatoren, som er det eksekutive Hoved over „the National Civic Federation“, under hvis Anspicier Dinneren gaves, nød stor Bifald. Han sagde videre: „Derfor De er den stærkere eller dygtigere, har De saa meget mindre Undskyldning for at vise Uvilighed, fordi den anden Side simpelt beider om, at den maa faa sin Del. Det er en ærlig Forskel angaaende Spørgsmaal, som opkommer angaaende hvad det koster at producere eller andre Detailler angaaende Fabriksvirksomheden, og dersom der vises ærlig Hensigt, saa bliver det faa meget lettere at opnaa en Fortsættelse, som er ret og rimelig.“

Der var henved 500 Gæster. Haandværkerne sad næst til Bengemanden, og de samtalede, som de var de hjerteligste Venner. Der git en Følles af Venstab gennem alle de Taler, der holdtes.

Vi skal endnu kun anføre nogle Ord af Mr. Cetrals af Chicago Street Railway Company.

„Som en Embedsmand af Sportsvoognselskabet, interesseret i Sagen, stod jeg op for Forslaget, at en Arbejders Ret til at slutte sig til en Organisation kan ikke betvivles, og det eneste, der kan forlanges af ham over for hans Herre, det er, at han gør sin Pligt“, sagde Mr. Cetrals.

„Jeg forsværet Unionsmændenes Ret til at arbejde for hjem, de behøver, og til at arbejde, naar de finder dette rigtigt“, fortsatte han. „Men naar han har sluttet, saa har han i sin Betragtning ikke mere Ret til at tvinge en anden, herken ved Overtalelse eller paa nogen anden Maade til at forlade sin Plads, end han har til at tvinge en Arbejdsgiver til at høre ham.“

„Den kommer maasse ikke, men om den Dag skal komme, da man vil gennemføre Principet tvungen Unionisme, da tror jeg, at Begyndelsen til Enden paa organiseret Arbejde vil være for Gaanden.“ Det tror vi ogsaa.

Arbejdsløberne Compers og Mitchell talte ogsaa. De var haabefulde, og særlig den sidste haabede, at Kapital og Arbejde i Fremtiden bedde skulde kunne forhandle.

„Mr. Dooley's ublide Stabue.“

Tacoma, Wash., 17. Okt. — Finley B. Dunne, lændt i den læsende Verden som „Mr. Dooley“, tilbragte flere Maaneder i hørlige Oregon for flere Aar siden i Haab om at finde Rigdom i Form af en Guldbjerge. Et Telegram fra Grants Pass meddelte, at han tog en „claim“ i Guldparksbæltet i det hørlige Oregon. Dunne og hans Kammerat vandt intet ved Forsøget og rejste derfra modfalden, hvad Guldbjerg angik. Dunne erklærede, „at der utvilsomt var Guldbædder, fordi vi intet kunde finde.“ „Claim“en viser sig nu at være rig, siden den er bleven ubdikket af en Mand, som tom i Besiddelse af den, siden Dunne forlod Ejendommen.

Risikot for at haane Flaget.

En Engellsmand kaldet vort Flaag „a dirty rag“ og faar Prøvel af en Minearbejder.

Joplin, Mo., 16. Okt. — Fordi han refererede til United States Flaag som en bestidt Pjalt, der repræsenterede en bestidt Klasse Folk, blev B. C. Doover, en Engellsmand, ordentlig gennemtrasket her i Utes af Harry Flynn, en Minearbejder.

Et Duffin Mennesker bevidnede Kampen og tiljubede Flynn deres Bifald, medens han togte Engellsmanden.

En Nebraska Bank plyndres for \$4,000.

Curtis, Nebr., 17. Okt. — Farman State Bank berøvedes for \$4,000 sidste Nat. Der var brugt Dynamit, og en Del af Pengeslabet fandtes tværs over Gaden. At Bohabed var ødelagt.

Beatrice Blodhundede vil blive benyttede i Dag. Selsk mafferede Mand udførte Barket. En er under Arrest, og Embedsmændene er paa Spor efter to andre.

Børnesang.

Det første danske Stolefangstævne i Alsborg. — Det bliver ikke det sidste. — Kraftig Sang lyder fra et Kor paa 600 Børn.

Alsborg, 28. Sept. — Der har været gjort Rede for Hensigten med det foretagende, der i Dag paabegyndtes her i Byen som det første danske Stolefangstævne. Det faar derfor være nok at gentage dette, at Maalet er at virke fremmede paa Ughen til og Interessen for Sagen, og at dette Maal tænkes naaet af samme Vej som den, der har ført Gymnasistlen saa stærkt frem her hjemme — gennem aarlige Stævner.

Man vil ikke blot lære Ungdommen Kærlighed til Sagen. Som mindst fiberordnet Stræben gaar Ønsket om at bringe vore gode danske Fæderlandsfange og Føllesviser paa den opvoksende Slægtis Læber for der at fortrænge de halvs og helstrolke Viser, Redu- og Varietegenren, som ved Virefasernes og de familiære Halvbrøders Hjælp ustandfelig spredes over Landet.

De 5-600 fremmede Stolebørn, der vare tomme endog helt ovre fra Sjælland, indtraf i Gaar Eftersmiddags og fordeltes straks og let rundt i de Kvartaler, der af Byens Borgere af alle Lag var stillede til Disposition. Og i Morges ved Nittiden mødte de med deres Lærere og Lærerinder i Theatret.

Da Kantaten var overfælet, samlede alle 800 Stolebørn paa Scenen og aflag enstemmig „Jylland mellem tvende Have“, „Hr. Oluf han rider“ og „Snart er Marken sounder“ under Sanginspektørens, Professore for Rebelongs Ledelse. Det var første Gang, Børnene sang sammen; men ikke desmindre søjede de sig villigt og sikkert under Dirigentens Taktskud, og den forbløffende Præcision hilftes da ogsaa med et ligefrem formende Bifald, der dog naturligvis i lige saa fuldt Maal gjaldt den næsten gribende Jubel, hvormed de kendte Toner strømmede fra de 800 Børnestruber.

Saa fulgte Enteltpræstationerne med et Kvartier for hver Skole. Og jo længere Tiden stred frem, des højere steg Fortbavelsen over, hvad der præsteredes. Der er ikke Anledning til at komme ind paa Enteltpræstationerne i Almindelighed, men kun til at fastslaa, at Stævnet var en sanglig Overraskelse, der borge for Sandheden i Kantatens Slutningsord:

Folkestang higer Opad og higer Fra trælsomme, flootunge Jord Opad mod Ighere, friere, skønnere Niger.

Anden og sidste Dag.

Alsborg, 29. Sept. — Dagen begyndte med Kirkekoncert. Den fandt Sted i Frue Kirke, som var spldt til Trængsel, endda mange maatte gaa bort uden at komme ind.

Den kunstneriske Del af Programmet besjergedes af Professore for Rebelong med et fortællende Orgelpil, Fru Lea Thorsen med Sang og Igl. Kapelmusikus Sophus Anderjens Violin. Næ Stolefangerne ydede ogsaa deres Bidrag, idet de i samlet Kor aflag et Par Salmer. Ydermere deltog Alsborgbørnene under Organist Ernst i Underholdningen ved Afhyngelsen af nogle Rume for treflemmig Kor.

Bed Totiden begyndte man atter i Theaterfælen, hvor Folk bogstavelig talt var stuved sammen som Silb i en Lønde. Forinden havde Skolerne faaet udleveret deres Diplom til Minde om Stævnet. Det viser i Kullegning den danske Kvinde, der fra et Bur sender jublende Sangfugle over Danmarks Land og Vange. Infriktionen beder vedkommende Skole

le opbevare dette Diplom som et synligt Minde om de vellykkede Dage.

Enteltpræstationerne var atter i Dag meget interessante og lønnes med kraftigt Bifald. Det var særlig Viborg Kommunalstole og Aarhus Latinstole, der gjorde sig fordelagtig bemærket, men ogsaa de andre Skoler ydede særdeles respektabel flerslemmig Sang.

Endelig ved Totiden kom Afslutningen. Samtlige Børn samlede atter paa Scenen og sang under Professore for Rebelongs Ledelse tre Fæderlandsfange. I den sidste sang alle Tilhørerne efter Professorens Ønske med; „Der er et yndigt Land“ lod saa mægtigt, at Støvet ordentlig blev rystet af Kulstærerne.

Saa erklærede Løjtnant Skjelder, Komiteens Sekretær, det første danske Stolefangstævne for afsluttet, og udbragte et Leve for Alsborg for udbvist Gæstfrihed.

Stævnet forløb i det hele taget saa udmærket, som man næppe havde turdet haabe det.

En Jæger i Schweits' Bjerge fanger en vild Kvinde.

Geneva, Schweits, 19. Okt. — Landbøyn Gesenay er meget opstemt over Opdagelsen af en virkelig vild Kvinde i Bjergene.

Medens en Jæger paa Waldhorn fulgte en saaret Gensje, hørte han en underlig lyd som af et Dyr, der pintes. Han fulgte Lyden og fandt Kvinden. Hun var paa det sidste Stadium af Hunger og Udmattelse. Hun var slæbt blot i et Stykke Sælskjød, og hendes sltrede Haar hængte ned om hendes Stuldre. Da hun saa Jægeren, streg hun og forsøgte at undfly, men hun var for svag detil. Der tom Hjælp, og hun førtes til Byen.

Da hun tom sig lidt, forsøgte hun at undfly og blev voldsom, bed og rev dem, der holdt hende tilbage, og skæbte paa dem i et Sprog, som ingen forstod.

Hun har gjenstjnlis vandret i Bjergene i længere Tid. Hendes Regle er haarde og stærke som et Dyrs, og hendes Fødder er bestjttet af en tyk, hornagtig Saale.

Sarafoff er død.

Beretningen om den makedoniske Insurgentslæders Død er bleven stadfæstet.

Han var en ung Mand.

London, 17. Okt. — Efterretninger fra Salonia om, at Boris Sarafoff, den makedoniske Insurrections Leder og Mand, var bleven dræbt i en Fægtning med Tyrkerne, er bleven stadfæstet.

Sarafoff var en Fjende af Tyrkerne hele sit Liv, og han levede mere end 400 „raids“ paa tyrkisk Territorium. Man mener, at han er Manden, som planlagde Miss Ellen Stone, den amerikanske Missionærens bortførelse.

Stønt kun 30 Aar gammel var han den levende Mand i Kampen imod Tyrkiet.

Latimer Tow

Søstre Jensen i Latimer har faaet en lille Forsyning af danske Bøger, danske Kort og andre Sager fra Danish Luth. Publ. House i Blair, Nebr. De ønsker, at danske Folk i Latimer og Omegn vil besøge deres Buiit og se paa Sagerne samt henvende sig til dem, om de ønsker danske Bøger eller Kort.

Jensen Sisters,
Latimer, Iowa.